

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/56/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7709210511
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7709210511.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyne I.. B. Ž., L.. XX.XX.XXXX, J. C., M. X, zastúpenej JUDr. Adrianou Krajníkovou, advokátkou, Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 57, proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody 353 444,- eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 29.11.2011 č.k. 4C/131/2009-371 jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením zo dňa 22.12.2011 a vec v r
a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom označeným ako medzitýmny súd prvého stupňa vo výroku uviedol, že rozhodnutie ministra spravodlivosti K. B. č. 1209/04-52/42-E zo dňa 29.01.2004 o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu z dôvodu začatia disciplinárneho konania nie je nezákonným rozhodnutím podľa § 1 ods. 1 a § 4 zákona č. 58/1969 Zb.. Rovnako uviedol, že žalobkyňou označený postup ministra spravodlivosti nie je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 18 zákona č. 59/1969 Zb. spôsobilým privodiť vznik škody žalobkyni. Týmto rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol o nároku žalobkyne, ako súdnej exekútorke zo zodpovednosti za škodu z nesprávneho úradného rozhodnutia, za ktoré označila rozhodnutie ministra spravodlivosti K. B. zo dňa 29.01.2004 o jej dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu v zmysle § 222 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch.

Rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa tým, že v jeho písomnom vyhotovení uviedol rozsiahle citácie prednesov a stanovísk obidvoch procesných strán a z ich obsahu vyvodil, že žalovaný písomným podaním zo dňa 11.12.2009 uznal právny titul pre žalobkyňou uplatnenú náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym postupom. Výšku škody žiadala žalovaná ustáliť na základe nariadeného znaleckého dokazovania.

Súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 1 ods. 1, 2, § 3 a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. konštatoval, že z listinného dôkazu, a to rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu Exekútorského úradu vyplýva, že toto rozhodnutie bolo vydané dňa 29.01.2004. Jeho písomné vyhotovenie obsahuje poučenie, kde je uvedené, že nie je proti nemu prípustný rozklad. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu Exekútorského úradu je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, čiže ide o správne rozhodnutie, voči ktorému je prípustný opravný prostriedok. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. MSŽdov/7/2003 zo dňa 11.06.2003, podľa ktorého rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu Exekútorského úradu je správnym rozhodnutím, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok konštatoval, že žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť pre podanie rozkladu, teda nevyužila zákonné riadne opravné prostriedky. Rovnako nevyužila ani možnosť podať návrh na protest prokurátora na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v občianskoprávnom konaní, v rámci ktorého by bola oprávnená domáhať sa preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia. Konštatoval, že žalobkyňa ani jednu z týchto právnych

možností nevyužila a v priebehu celého trvania pozastavenia výkonu Exekútorského úradu nepožiadala o zrušenie rozhodnutia, prípadne povolenie opätovného výkonu Exekútorského úradu. Konštatoval, že rozhodnutie nie je nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. a preto na základe neho nemohla vzniknúť ani zodpovednosť štátu za škodu, a teda na jeho základe nie je možné uplatniť nárok na náhradu škody. Keďže toto rozhodnutie nebolo príslušným orgánom zrušené ako nezákonné aplikácia ust. § 3 a § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v tomto prípade nie je možná. Na podporu tohto svojho názoru poukázal aj na obsah a dôvody rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. ÚS 230/2009.

Pri riešení spornej otázky momentu začatia disciplinárneho konania súd prvého stupňa konštatoval, že návrh na jeho začatie bol doručený Slovenskej komore exekútorov v Bratislave dňa 29.01.2004, čo vyplýva z podacej pečiatky spisu. Konštatoval, že tento návrh bol doručený I. N. (zrejme predsedovi disciplinárnej komisie) až 19.02.2004. Napriek zneniu § 8 ods. 2 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov, podľa ktorého disciplinárne konanie sa začína dňom doručenia návrhu predsedovi disciplinárnej komisie, vzhľadom na to, že Disciplinárny poriadok nie je všeobecným záväzným predpisom mal za to, že už doručením tohto návrhu, t.j. dňom 29.01.2004 toto disciplinárne konanie bolo začaté. Mal za to, že opačným výkladom by mohlo dôjsť k zneužívaniu tohto postupu. S poukazom na ust. § 152 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že je potrebné vo veci rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom v znení tak, ako to uviedol vo výroku rozsudku.

Dňa 22.12.2011 vydal súd prvého stupňa opravné uznesenie, ktorým opravil označenie zákona vo výroku rozsudku tak, že namiesto jeho nesprávneho čísla 50/1969 Zb. uviedol správne označenie 58/1969 Zb..

Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa. Táto žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Svoje odvolanie zakladala na dôvodoch uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.. V odvolaní uviedla, že z nedostatočného odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či súd rozhodol o časti veci, alebo o jej základe. Má za to, že v tomto prípade nebolo rozhodnuté o základe, keďže jej nárok vychádzal z viacerých právnych skutočností, ako len z tých, ktoré boli uvedené vo výrokovej časti. Nie je teda zrejmé, na základe čoho súd prvého stupňa rozhodol iba o časti namietaného rozhodnutia ministra spravodlivosti a jeho nesprávneho úradného postupu, pričom titulov pre uplatnenie nárokov bolo viac. Za tieto tituly označila nezákonné rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu jej Exekútorského úradu, nesprávny úradný postup ministra spravodlivosti pri vydávaní tohto rozhodnutia, jeho nesprávny úradný postup pri informovaní verejnosti o dočasnom pozastavení jej úradu, z titulu návrhu na začatie disciplinárneho konania, podaného na SKE dňa 29.01.2004 a na základe uznesenia Ministerstva vnútra SR Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii zo dňa 23.07.2004 sp.zn. ČVS: PPZ-10/BBK-VE-2004. Poukázala na to, že z jej prednesov vyplýva, že ako titul pre náhradu škody považuje všetky označené skutočnosti, a to preto, že nastala neštandardná právna situácia, kedy rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu úradu predchádzalo začatiu disciplinárneho (aj trestného) konania, čím takéto rozhodnutie je v príčinnej súvislosti s nárokovanou škodou. Považuje preto za nesprávne rozhodnutie, pokiaľ ním bolo rozhodnuté iba o tom, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu jej úradu nie je nezákonným rozhodnutím a postup ministra spravodlivosti nie je nesprávnym úradným postupom. K dôvodom prvostupňového rozsudku, v ktorých tento poukázal na to, že proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti nevyužila rozklad, a teda nevyužila zákonný opravný prostriedok ani protest prokurátora uviedla, že tieto považuje za nesprávne, keďže sú ponímané z iného právneho spektra, o aký sa jedná v danom prípade a je aplikovaný z inej právnej situácie a iného procesného stavu, ako bol jej. Súhlasí s názorom, že pokiaľ rozhodnutie správneho orgánu neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku, alebo obsahuje nesprávne poučenie v danom prípade také, ktorý mu nepriznáva opravný prostriedok, tak účastník napriek tomu má na neho právo a nemožno mu ho odňať iba preto, že nebolo deklarované v poučení. Avšak neplatí opačne, že ak toto právo existuje, ale nebolo deklarované, je na škodu účastníka, ak ho nevyužil. Má za to, že priznanie práva, ktoré sa odoprie nesprávnym úradným postupom, je inou skutočnosťou ako posúdenie jeho nevyužitia spôsobené týmto nesprávnym úradným postupom. Ak bol účastník vinou orgánu nesprávne poučený a podľa tohto poučenia sa správal a nepodal opravný prostriedok, nemožno to využiť na jeho škodu. Bolo by v rozpore so zákonom a dobrými mravmi a právom na spravodlivé súdne konanie, ak by neuplatnenie opravného prostriedku, o ktorom bolo poučenie, že neexistuje, pripísalo by na ťarchu tomuto účastníkovi. Navyac keď orgány sa spravovali tým, že opravný prostriedok nie je prípustný a rozhodnutie je právoplatné a účinné. Preto minister spravodlivosti vykonal tlačovú besedu dňa 02.02.2004, kde informoval širokú verejnosť okrem iného aj o dočasnom pozastavení mojej činnosti, pretože sám svoje rozhodnutie doručené dňa 31.01.2004 považoval za

právoplatné. Za nepreskúmateľný považuje záver súdu prvého stupňa, pokiaľ tento uviedol, že aplikácia § 3 a § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v tomto prípade nie je možná. Nekonkretizoval však svoj postup na základe akého sa dopracoval k takémuto záveru. Má za to, že v danom prípade je treba aplikovať § 3 a posúdiť ho ako prípad hodný osobitného zreteľa bez potreby využitia rozkladu, a to z dôvodu, že orgán štátu uviedol účastníka konania do omylu o tom, že neexistuje opravný prostriedok a účastník sa týmto poučením oprávnenne spravoval. Rozhodnutie ministra považuje za nedôvodné aj s poukazom na to, že návrh na disciplinárne konanie voči nej sa začalo dňom doručenia návrhu predsedovi komisie, a to dňa 19.02.2004, pričom rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu Exekútorského úradu bolo vydané už dňa 29.01.2004.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Tento žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť, keďže má za to, že súd vo veci vykonal potrebné dokazovanie, výsledky ktorého náležite vyhodnotil a aj správne vo veci rozhodol.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (vzhľadom k tomu, že rozsudok zrušuje) a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Súd prvého stupňa zaťažil svoje konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a navyše rozhodol nesprávnou formou rozhodnutia.

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V žalobe označila rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda. Rozhodnutie Ministra spravodlivosti SR K. B. zo dňa 29.01.2004 o dočasnom pozastavení výkonu jej Exekútorského úradu a z tohto titulu si uplatnila aj nárok na predbežné prerokovanie na Ministerstve spravodlivosti SR.

Z jej prednesov, ako aj podaní počas konania pred súdom prvého stupňa (a potvrdila to aj v odvolaní proti rozsudku) vyplýva, že jej mala byť spôsobená škoda aj inými správnymi rozhodnutiami, resp. nesprávnymi úradnými postupmi. Nie je totiž zrejmé, či žalobkyňa považuje za rozhodnutie, ktorým jej mala byť spôsobená škoda iba rozhodnutie ministra zo dňa 29.01.2004, ktoré uviedla v žalobe, alebo aj iné rozhodnutia, resp. nesprávne úradné postupy. Takáto situácia predstavuje teda zjavný rozpor medzi predmetom konania, ktorý je vymedzený v žalobe a skutkovými tvrdeniami žalobkyne počas konania. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa odstrániť tieto rozpory, keďže bez ich odstránenia nebolo možné ustáliť predmet konania z hľadiska popísania rozhodujúcich skutkových okolností nároku. Takáto procesná situácia zároveň bráni súdu v možnosti pokračovať v konaní a rozhodnúť o nároku. Súd prvého stupňa však napriek tomu vo veci konal a aj rozhodol bez toho, aby bolo zrejmé, či jeho rozhodnutie je rozhodnutím o celom predmete konania z hľadiska skutkových tvrdení žalobkyne.

Konkretizácia rozhodnutia, resp. úradného postupu, z ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, je nevyhnutná z hľadiska toho, že každé označené rozhodnutie, resp. tvrdený nesprávny úradný postup, môže tvoriť samostatný základ pre nárok na náhradu škody, aj so samostatnou premlčacou lehotou. Takáto povinnosť súvisí aj s posúdením zákonnej podmienky, a to predbežného prerokovania nároku na príslušnom ústrednom orgáne (§ 9). Nesprávnym postupom, ktorým súd tento rozpor neodstránil, vznikla procesná situácia, z ktorej nie je zrejmé, či rozhodnutie vo veci je rozhodnutím o celom základe predmetu konania.

Napadnutý rozsudok je podľa jeho označenia rozsudkom medzitémym.

Podľa ust. § 152 ods. 1 O.s.p. rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Zákon ustanovuje, kedy súd rozhoduje vo veci samej uznesením.

Podľa ods. 2 rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najprv len o jeho časti, alebo len o jeho základe.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že rozsudok o základe (medzitýmny rozsudok) je osobitnou formou rozhodnutia, ktorú môže súd zvoliť v prípade, ak považuje za vhodné rozhodnúť najprv o základe nároku a ďalšiemu rozhodnutiu (konečnému) ponecháva otázku ohľadne rozsahu nároku. Predpokladom jeho použitia je teda deliteľnosť predmetu konania na dve zložky: 1. základ, 2. výšku. Aplikáciou takéhoto rozhodnutia sa môžu ušetriť značné náklady konania potrebné na preukázanie výšky nároku tým, že sa najprv rozhodne o tom, či obstoí základ tohto nároku. Zásadne teda rozsudok o základe prichádza do úvahy v prípade, ak súd považuje nárok za dôvodný. Iba takýto záver umožňuje rozdelenie nároku na základ, ako aj výšku. Je teda zrejmé, že použitie medzitýmneho rozsudku neprichádza do úvahy v prípade, ak súd na základe vykonaného dokazovania dospeje k záveru, že nárok je nedôvodný, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Pokiaľ totiž súd prvého stupňa dospel k záveru, že označené rozhodnutie nie je nezákonným rozhodnutím, resp. označený úradný postup nie je postupom nesprávnym, chýba tu jedna zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu a takýto záver odôvodňuje zamietnutie nároku a nie rozhodnutie o jeho základe. Za takejto situácie by totiž už neostávala na ďalšie konanie žiadna skutková ani právna otázka a konečný zamietavý rozsudok by iba kopiroval rozsudok medzitýmny.

S poukazom na tieto procesné pochybenia neostávalo odvolaciemu súdu iné, ako rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvého stupňa predovšetkým odstrániť procesné prekážky v konaní, teda odstrániť rozpor medzi obsahom písomnej žaloby a žalobkyňou prezentovanými skutkovými tvrdeniami ohľadne predmetu konania. Až po odstránení týchto prekážok bude možné o nároku žalobkyne meritórne rozhodnúť.

V novom rozhodnutí bude povinnosťou súdu prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodniť podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. tak, aby z jeho obsahu bolo zrejmé, ako sa tento vypořiadal s každou zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.